

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Αθήναι, 12 και 19 Ιουλίου 1947

Έτος 69ον — Αριθ. 28-29

Η ΜΗΛΙΤΣΑ ΑΠΟΚΟΙΜΗΘΗΚΕ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΜΗΛΙΤΣΑΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

I

Ο ήλιος βρίσκεται μόλις μισό κλάμι πάνω απ' τόν ήριζοντα. «Όπου νάναι νυχτώνει κι' ή Μηλίτσα δέ φαίνεται πουμενά, — μουμευρίζει ή κυρά Μαρτιγούλα ή οίκονόμα τού κ. Φλωράτου — ποιός ξέρει πού νά τριγυρίζει, βγαίνει τότε στόν κήπο και βάζει τις φω- νές: —

«— Μηλίτσααα! Εί Μηλίτσααα, σούρωσε πιά, πού τρέχεις;» Δέν της αποκρίνεται κανείς. «Α, τό παλιόπαιδο, γκρινιάζει, ξανά κάτω στ' άλλονια θάχει πάει, γιά νά μήν ακούγεται», και μπηζει τή φωνή: «— Μηλίτσααα, Εί Μηλίτσα σου λέω!» μά ούτε και τώρα παίρνει απόκριση καμιά στο κάλεσμά της. «— Αχ, μπρέ παλιόπαιδο — λέει — και δέ θά φανεϊ κανιά φορά, δέ θά φανεϊ; κι' είναι πολύ θυμωμένη. Βάζει, λοιπόν, χωνί τά χέρια γύρω απ' τό στόμα της και πάει νά ξεσηκώσει δλο τόν κάμπο απ' τίς φωνές: «— Εί, Μηλίτσααα», ως αντίπερα στις πλαγιές του βουνού πρέπει ν' ακούστηκε, αντιβούηξε ό τόπος, κι' όμως ούτε και τώρα της αποκρίθη- κε κανείς, ούτε και τήρα. Χίλιες ιδέες της περνάνε απ' τό μυαλό κι' αρχίζει ξαφνικά νά φοβάται. Μή θές κι' έχει πάθει τό παιδί γιά νά μή της απαντάει τόση ώρα;

«— Ωχ, συφορά πού με βρήκε τήν κακορίζικη, λέει κι' είναι βέ- θαιη πώς και κακώ θάχει τύχει στή Μηλίτσα. «Κι' αν έπεσε σε κα- νιά τράφο και χτύπησε άσκημα και δέ μπορεί νά κουνήσει; Κι' αν τή ξεσκιάσάν τά σκυλιά κάτω στ' άμ- πέλια, κι' αν...» Πόσα τέτοια δέ μπορεί νά τύχουνε σ' ένα κουτόμυα- λο παιδί; συφορά της! Κοντά σ' αυτά της έρχονταν στο νού κι' δλα κείνα πού λένε γιά τούς γύφτους στα χωριά, πώς τάχα δταν βρούνε κανά παιδάκι μοναχό τό άρπάζουνε γιά τά μάγια τους οι αντίχριστοι και πολύ τό πιλατεύουνε μέσα σε βαρέλια με καρφιά και μαχαίρια, άχ, και πόσα άλλα μαρτύρια δέν τούς κάνουνε κατά πού λένε οι γε- ρόντοι! Είναι νά τρελλαινεται κα- νείς και νά τά σκέπτεται μονάχα.

«Μωρέ πούχα τό νού μου ή κα- κορίζικη;» κλαίει και χτυπιέται ή κυρά Μαρτιγούλα και είναι βέβαιη τώρα πώς τό παιδί τό κλέψανε οι γύφτοι πού πλημμύρισαν μέρες τώρα τή χώρα κι' δλη ώρα έξω απ' τό χτήμα γυροφέρνουνε τάχα γιά νά

πουλήσουνε καταρόλες ή χαλιά, τάχα γιά νά πούνε τή μοίρα, τού διαβόλου ή γενιά. «Εί Μηλί- τσαααα!» Ρίχνει γρήγορα γρήγορα τήν όμπλία στο κεφάλι της, άρπά- ζει ένα ραβδί ροζασμένο στο χέρι και κινάει τρεχάτα κατά κει πού- χουνε στήσεϊ τά τσαντήρια τους οι γύφτοι. «Κάνε, θε μου, νά τό βρω τό παιδάκι μας και κέθε μου χρό- νια», παρακαλεί καθώς τρέχει άλα- φιασμένη μες στο σούρουπο κι' ένας κόμπος της έχει κάτσει στο λαιμό νά τήν πνίξει.

II

Με τήν κούκλα της τή Ντότη στήν ποδιά ή Μηλίτσα άγναντεύει απ' τή μεγάλη τζαμωτή τις σκιές πού δσο πάνε και πυκνώνουν στήν πεδιάδα. «Νά, λέει, τώρα θάρχισουν οι τσο- πάνηδες ν' ανάβουνε ψηλά στις στά- νες τις φωτιές τους, πού κάνουνε νά μοιάζει κάθε βράδυ τό βουνό με πελώριο πολυέλαιο φωτισμένο. Πόσο δμορφα πού θάναϊ άλληθια εκεί πά- νου», συλλογιέται κι' άναστενάζει. «Ω, μά βέβαια θά πρέπει νά είναι πολύ δμορφη ή ζωή εκεί πάνου μ' αυτές τις ζέστες πού, κάτω έδω στήν πεδιάδα, κάνουν τήν πέτρα νά σκάει και τά ζωντανά τού Θεού νά φάχνουν λαχανιασμένα γιά λίγη δροσιά και νά μη βρλόκουνε». Υ- στερα πάλι θυμάται δλα δσα έχει άκουστά γιά νεράιδες, γιά ξωθιές και γιά δρακόντους, πού ζούνε, λέει, μέσα στα δάση κοντά στις νε- ρομάνες και τούτες παίρνουν τά συλ- λοϊκά των ανθρώπων, κείνοι πάλι τρώνε τά παιδιά, και πιά δέ θέλει νά βρλόκεται εκεί πάνου, πιδ καλά στήν ήσυχία της κι' ως κάνει και ζέστη πιδ καλά (άλλωστε και δώ είναι δμορφα πολύ, έτσι δπως έρχε- ται άπαλά νά της χαϊδέψει ο ύπνος τά βλέφρα με τίς γαλάζιες του φτερούγες).

III

Κάτου στόν κήπο ή φωνή της κυρά Μαρτιγούλας τρυπανίζει τή σιωπή τού δειλινού σα σειρήνα. «Μηλίτσααα, Εί Μηλίτσαααα», πόσο άπόμακρη όμως πού φτάνει στής Μηλίτσας τά άφτιά. Λέει μιά νά σηκωθεί νά ιδεί τι τή θέλει, μά κά- ποια σκέψη πονηρή της περνάει απ' τό μυαλό γιαιτ χαμογελάει και λέει στήν κουκλίτσα της τή Ντότη: «— Σσσστ! Ντοτίτσα! άσε νά δοθμε τι θά κάνει», και βαπλώνει πιδ ά- ναπαυτικά στή βαθειά πολυθρόνα. Οι φωνές τώρα δσο πάνε και μα- κραίνουνε και σε λίγο βλέπει μέσα απ' τά μισόκλειστα βλέφαρά της τή κυρά Μαρτιγούλα νά τρέχει κάτω

στο κάμπο γυρεύοντάς την. «Πόσο πολύ πού πρέπει νά τρώμαξε», συλ- λογαται. «Ω, μά βέβαια, αυτό δέν τό ήθελε ή Μηλίτσα, κι' ούτε τό είχε σκεφτεί. «Άλλωστε θά θυμώ- σει κι' ο μπαμπάς σάν τό μάθει» και με τό δικιο του, νά τήν κάνει γρηά γυναίκα νά τρέχει με τή ψυχή στα δόντια τέτοια ώρα νά τή βρει!»

Θέλει νά τρέξει τό κατόπιν της, νά τήν προτράσει. «— Συχώρεσε με, θειά Μαρτιγούλα, θά της πεί, πού δέ σου άποκριθήκα, αλλά με είχε πάρει ο ύπνος στή βεράντα και...» «Καλά -καλά» θά της άπαντήσει τότε εκείνη και δέ θά θέλει νά ά- κούσει τίποτε άλλο. Θά της φτάνει ή εύτυχία πώς τό παιδί της ήταν καλά.

Κάνει μιά νά κατεθεί απ' τήν πολυθρόνα, μά, τί είναι πάλι αυτό; πώς βάρυναν έτσι τά πόδια και τά χέρια της άσφανα; σα νά τήν έχουν δέσει εκεί χάρω. «Μανούλα μου!» βάζει μία φωνή και θέλει νά κλά- ψει, τότε άνακαλύπτει πώς ούτε και τούτο δέ μπορεί, ούτε και τούτο...

Ένα άόριστο βουητό από μικρο- θόρυβους μπερδεμένους φτάνει στα άφτιά της και τά βλέφαρά της βα- ραίνουνε βαραίνουνε.

Ο φωτισμός της βεράντας είναι τώρα μουντός και μιά ήσυχία φαν- ταστική έχει άπλωθει ένα γύρω. Ούτε τήν ίδια τήν άνάσα της δέ μπορεί πιά νά ξεχωρίσει μέσα σε τούτη τή σιωπή.

«Αχ, και νά ρχόταν τώρα ή κυρά Μαρτιγούλα!» όμως εκείνη τρέ- χει κάτω στόν κάμπο νά τή βρει. Πώς φοβάται... Κι' ίσα-ίσα κείνη στήν ώρα άνοίγει ή πόρτα άργά και στο άνοιγμα της ξεπροβάνει ένας άντρας άψηλός κάπου δυό μέτρα. Είναι ντυμένος μες στα δλομαυρα και τά μάτια του μοιάζουν με τό- σους δυό σβώλους άνθρακίτη πυρω- μένους. «Ω! μά είναι πολύ άγριος με τίς μουστάκες του πού άνηφορί- ζουν σα τζιγκέλια τούτος ο άγνω- στος, σκέφτεται και πολύ θέλει νά τόν καλοπιάσει. — Καλησπέρα σας κύριε άγνωστε, πώς είσθε; τόν ρω- τάει. «Ο ξένος τήν κοιτάζει με ένα γέλοιο κακό πού κάνει νά στράφτουν δυό σειρές κάτασπρα λυκόδοντα και δέν της απαντάει. Τούτο κάνει τή Μηλίτσα νά φοβάται άκόμη πιδ πολύ. Θέλει νά φύγει αλλά δέν μπορεί.

— Λοιπόν κύριε άγνωστε τί θέ- λετε; ξαναρωτάει χωρίς νά περιμέ- νει άπάντηση στα λόγια της μόνο και μόνο γιά ν' ακούσει τή φωνή της. Είναι και τούτο μιά παρηγο-

ΜΙΑ ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΑ ΧΩΡΙΣ ΦΩΣ

Φτωχή, μικρή πυγολαμπίδα! Κι' όμως σα γεννήθηκε ήταν ίδια κι' άπαράλλαχτη με τίς άλλες. Έξησε πολύν καιρό στο χορτάρι, έχοντας γιά μόνη έννοια πώς νά τρώει γιά νά μεγαλώσει, χωρίς νά σκοτιζεται γιά τίποτ' άλλο. Τώρα πιά πού βγήκε απ' τό κουκούλι της στολι- σμένη με φτερά, ο καθένας θάλεγε πώς είναι τέλεια πυγολαμπίδα. Μά τότε γιαιτ, ένω οι άλλες στις δμορ- φες καλοκαιρινές νύχτες έλαμπαν, γιαιτ' αυτή έμενε σκοτεινή;

Ούτε της έδινε κανένας σημασία, καθώς καταλαβαίνετε, έτσι δπως ή- ταν τήν περιφρονούσαν. — Και δέν έμενες σκουλήκι της έλεγαν οι φιλενάδες της, σάν κατά- λαβες πώς δέ μπορούσε να χεις μα- ζι φτερά και λάμψη; Δέν είσαι ά- ξια γιά τίποτα, νά τό ξέρεις.

Κι' ή φτωχή πυγολαμπίδα άπελ- πιζότανε.

— Μά δέν ξέρω τί πρέπει νά κά- νω, άπαντούσε. Πέστε μου σεϊς, άχ πέστε μου, πού βρήκατε τή λάμψη σας;

— Μά οι άλλες σήκωναν περιφρονη- τικά τις φτερούγες τους και πήγαι- ναν νά παίξουν άλλο.

Η φτωχή σκοτεινή πυγολαμπίδα δέν μπορούσε νά τό πάρει άπόφαση. Σκέφτηκε πιδές ο' δλο τόν κόσμο μπορεί νά της δώσει φως. Πρώτα πρώτα βέβαια ο ήλιος. Έμεινε μιά δλόκληρη μέρα στο φως των ήλια- χτίδων. Τό βράδυ περίμενε τό θαύ- μα. Τίποτα!

Τ' άστρα τότε. Διάλεξε ένα και πέταξε πρds τά κει Ανέβαινε, ανέ- βαινε στο νυχτερινό ουρανό, μά έ- φτασε μιά στιγμή πού δέ μπορούσε ν' ανασάνει. Κι' έπεσε πάλι μισο- πεθαμένη στή γή.

Τότε σκέφτηκε τις λάμπες. Έκει δπήρχε φως άρκετό. Μπορούσε νά πετά τριγύρω. Μά έκανε τόση ζέ- στη! Έπειτα σάν όρμουσε με κλει- στά τά μάτια, θαρραλέα πρds τό φως, μόνο πού χτυπούσε τις κεραίες της στο τζάμι, δίχως νά καταφέρνει τίποτ' άλλο.

Ένα βράδυ, ο' ένα σπέτι, δπου τά παιδιά περνούσαν τις διακοπές τους, άναψαν ένα κερί.

— Μπα γιά κοίτα, φώναξε τό έ- να, μιά πεταλούδιτσα. Θά καεί.

Γιατί ή σκοτεινή πυγολαμπίδα είχε δει τή φλόγα τού κεριού πού ήταν δλόδιδα με τή λάμψη των άλ- λων πυγολαμπίδων και νόμιζε πώς από κει θά μπορούσε νά πάρει λίγο

φως, πού τόσο ποθεύσε, γιά νά φω- τίσει τό κορμί της.

— Α! μαμά. Η κακομοίρα έ- καψε τό φτερό της, είπε ή Άλίκη. Κοίταξέ την, έπεσε στα πόδια σου. Πώς σπαράζει! Πόσο θά πονάει!

Άληθινά, ή μικρή πυγολαμπίδα πονούσε. Μά ή δυστυχία της ήτανε δυνατώτερη απ' τόν πόνο. Η φλόγα τού κεριού ήταν ή τελευταία της έλ- πιδα. Δοκίμασε δλα τά φώτα πιά. Γιά δ μεγαλύτερη δυστυχία μισόκαψε και τή φτερούγα της. Άλλοτε του- λάχιστον μπορούσε νά πετάει ένω τώρα θάπρεπε νά σέρνεται σα σκου- λήκι.

— Δέν κουνιέται πιά μαμά, είπε ή Άλίκη. Δές νά ψόφησε;

— Κάνει τήν φόρια από τό φόβο της είπε ή μητέρα.

Τότε ή Άλίκη έκοψε ένα φύλλο, έβαλε με προσοχή άπάνω τήν πυγο- λαμπίδα και τήν άφησε πάνω στο χορτάρι τού κήπου.

— Ωχ, ώχ, ώχ, έκανε τό φτωχό ζώο από τούς πόνους.

Οι φωνές της τραβήξαν στόν κή- πο τις άλλες πυγολαμπίδες, πού ήρθανε νά δουν τί τρέχει.

— Πέτρο, Νίκο, Κώστα, ο κήπος γέμισε πυγολαμπίδες. Έλάτε νά τις πιάσουμε, φώναξε ένα κοριτσάκι.

Ένα πλήθος παιδιά βγήκαν από τό σπίτι κι' άρχισαν τό κυνήγι των πυγολαμπίδων.

— Πάπω μιά μπλέ! Νά και μιά άλλη καταπράσινη, φώναζανε.

Η σκοτεινή πυγολαμπίδα, πού τώρα ήταν άσφαλισμένη, δέν ήτανε ποτέ κακιά. Είχε όμως θυμώσει απ' τις κοροϊδίες των άλλων και γι' αυτό σκεφτότανε: «Όλες με περι- παίζανε. Ας χερδόν τό φως, τους τώρα! Θά τις πιάσουν τά παιδιά. Πραγματικά ένα σωρό είχαν πια- στεί.

— Α! νά ή καλύτερη. Πώς λάμ- πει! Είναι δική μου, είπε ο Κώ- στας. [Ακολουθεί] ΓΙΟΡΓΟΣ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΚΤΑΣΤΙΧΑ

4

Τό Έσκαλησάκι τίνοζαν τ' Αη-Λιός αντίχριστοι πολεμιστάδες... — Κ' ή χάση του λατρεύονταν άλλοιώς, με τίς ψυχής μας τις λαμπάδες! —

Κι' ως φώγαν οι βάρβαροι στο βορρά τ' Αγη-Λιός γενήκαμε δλοι χτίστες κι' άνημερα τού έγίνη λειτουργιά! — ή βία δέ νικάει τις πίστες... — ΤΑΣΗΣ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Τί λέτε ; Φαντάζεσθε πώς το Φυλαχτό αυτό βρισκόταν κάποτε στη Βαβυλώνα ;

— Νομίζω ναί, απάντησε ο Σοφός. Τέτοια φυλαχτά βρεθήκανε σε παλιούς Αιγυπτιακούς τάφους, αν και η προέλευσή τους δεν αποδείχτηκε ποτέ πώς ήταν Αιγυπτιακή. Ίσως τάχανε φέρει από την Ασία. Αν υποθέσουμε πως το Φυλαχτό γίνθηκε στην Αίγυπτο, μπορεί, πολύ φυσικά, να το πήγε στη Βαβυλώνα καμιά πρεσβεία, ή να τόφερε πίσω ο Στρατός της Βαβυλώνας, ύστερα από κανένα Αιγυπτιακό πόλεμο, ο οποίος λάφυρο πολέμου. Αυτό που γράφει πάνω, μπορεί να το χάραξαν αργότερα. Είναι πολύ άστειο να σκέπτεται κανένας, πως το κομμάτι αυτό που έχετε στα χέρια σας, βρισκότανε μια φορά στη Βαβυλώνα.

Τα παιδιά κοιταζόντουσαν μεταξύ τους. Η Τζέννη είπε :

— Και οι κάτοικοι ; Ήτανε άγριοι και φιλοπόλεμοι ;

Είχε καταλάβει πως και οι άλλοι αυτό θέλανε να μάθουνε.

— Οι κάτοικοι της Βαβυλώνας ήταν πολύ πιο ευγενικοί από τους Ασυρίους απάντησε ο σοφός. Δεν ήτανε καθόλου άγριοι, όπως νομίζετε. Πολύ μορφωμένοι εκτιζαν περίφημα παλάτια και έφτιαναν όμορφα αγάλματα από πολύτιμα πετράδια. Είχαν ξακουστά βιβλία και πύργους ψηλούς, για να κάνουνε από κει αστρολογικές και αστρονομικές παρατηρήσεις και μελέτες. Είχαν μεγαλόπρεπους ναούς και κρεμαστούς κήπους.

— Θέλω να πάω στη Βαβυλώνα, είπε η Τζέννη ξαφνικά, πριν προφτάσουνε οι άλλοι να τη σταματήσουν.

— Α! είπε ο Σοφός, με μελαγχολικό χαμόγελο. Μπορεί να δει κανείς αυτό το όνειρο στον ύπνο του, άμα είναι νέος.

Αναστράφηκε, και χαιρετώντας τα παιδιά μπήκε στην κάμαρά του κι έκλεισε την πόρτα.

— Ας μη χάνουμε καιρό, είπε ο

Κύριλλος. Ας πάρουμε τον Ψάμμεντ να πάμε τώρα στη Βαβυλώνα. Αφίξει τον κόπο να τη δούμε.

Ευπνήσανε τον Ψάμμεντ τον βάλανε στο καλάθι του με το αδιάβροχο, μην τύχη και βροχύνε άσχημο καιρό εκεί που θα πηγαίνανε. Έστενωχωρήθηκε που του χαλάσανε την ήσυχία, τους είπε όμως πως είναι πρόθυμος να τους ακολουθήσει.

— Πάμε στη Βαβυλώνα, τους είπε. Θα βρω εκεί την καλύτερη άμμο να πλαγιάσω.

Τότε η Τζέννη σήκωσε το χέρι κρατώντας το φυλαχτό, και ο Κύριλλος είπε :

Είδανε να προβάλλουν τα ποιντικιστικά και τα σαλλυγαφένια μάτια του Ψάμμεντ.

— Θέλουμε να βρεθούμε στη Βαβυλώνα, για να φάσουμε να βρούμε το άλλο μισό κομμάτι σου. Θάθελες, σε παρακαλώ, να μας κάνεις αυτή τη χάρη ;

— Πήγαίνε μας απ' έξω από τη Βαβυλώνα, είπε γρήγορα η Τζέννη. Κι' αν δέ μας άρρασει, δέ μπαίνουμε μέσα.

— Μη χασομεράτε, είπε ο Ψάμμεντ.

Η Άνθρα πρόφερε τη μαγική λέξη, που χρειαζότανε για να θαυμάτουργήσει το φυλαχτό.

— Ούρ—Χέκασου—Σέτσου!, είπε σιγαλά, και το φυλαχτό μεγάλω-

σε και γίνηκε μια άφριδα που έφτανε ως το ταβάνι. Από τη μία μεριά έβλεπε το δωμάτιο των παιδιών, με το χαλί, το νιπτήρα, τις χρωματιστές κουρτίνες, και το μουντό φως της ύγρης ημέρας. Μέσα όμως από την Άφριδα, φάνταζαν πράσινα κλαδιά με όλολευκα μπουμπούκια.

Πέρασαν μέσα από την άφριδα γεμάτοι χαρά. Ακόμα και η Τζέννη κατάλαβε πως αυτή τη φορά δέ θα βρισκανε λεοντάρια μπροστά τους.

Χωρίς να τρέμει το χέρι της καθόλου, κρατούσε το φυλαχτό ψηλά, ως που να περάσουν όλοι, και ύστερα κι' αυτή, και να ξανακρεμάσει το φυλαχτό στο λαιμό της, πουχε πάρει το φυσικό του μέγεθος.

Τα παιδιά βρεθήκανε κάτω από μια θαυμάσια άνθηση. Δέντρα όμορφα, λουλούδια κάτασπρα, και φυλλωσιές σ' όλους τους τόνους του πράσινου.

Στα πόδια τους άνθούσανε ζαφουριές, και κρύνα και παράξενα γαλάζια λουλούδια.

Στα κλαδιά, κάτω από το κεφάλι τους τσίχλες και κοτσόφια κελαϊδοσαν, και το φτερούγισμα των περιστερών, τάρραζε την ήσυχία.

— Θαύμα! φώναξε η Άνθρα. Είναι όπως στην Αγγλία! μόνο λίγο πιο γαλανό χρώμα, πιο άσπρο και πιο πράσινο. Και τα λουλούδια πιο μεγάλα.

Τα αγόρια παραδεχτήκανε πως ήταν πραγματικά όμορφα. Ακόμα και η Τζέννη ήτανε ένθουσιασμένη με όλα.

— Έδώ δέ υπάρχει λόγος να φοβηθούμε τίποτα είπε η Άνθρα.

— Δεν το ξέρουμε αυτό είπε η Τζέννη. Μου φαίνεται πως τα δέντρα και τα λουλούδια δέ μας εξασφαλίζουνε ότι και οι άνθρωποι εδώ θα είναι τρυφεροί και καλοί σαν κι' αυτά. Αυτούς τους κρεμαστούς κήπους, που μας είπε και ο σοφός φίλος μας, μπορεί να τους έχουνε για... να κρεμάνε ανθρώπους! — Ο Θεός να με βγάλει ψευτρα!

— Μπα! δει θέλεις λές; είπε ο Κύριλλος. Οι κρεμαστοί κήποι γίνονται με σχολινίκια που δένονται από σπύρι σε σπύρι. Αυτό εινε όλο, Ας προχωρήσουμε τώρα.

Περπατούσαν πάνω στο δροσερό

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ (ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Θυμιώ (σαν τώρα μόλις να κατάλαβε το χέρι του Ξένου στον ώμο της, άγγισα). Μη μ' άγγιξεις... (σιγότερα) που είναι λαβωμένος ; Ξένος. Στο πόδι...

Θυμιώ. Δόξα στο Θεό, δέχθαι να λαβωμάτιες στα πόδια... Σάν ειναι στην άρτηρία, πεθαίνουν... όταν δέχθαι στην ώρα του το αίμα... Και νάβλεπε πως κοκκινίζει το αίμα του το χιόνι, Θυμιώ.

Ξένος. Καλά όπως θές... όσο για τις λαβωμάτιες στα πόδια... Σάν ειναι στην άρτηρία, πεθαίνουν... όταν δέχθαι στην ώρα του το αίμα... Και νάβλεπε πως κοκκινίζει το αίμα του το χιόνι, Θυμιώ.

Θυμιώ. Είναι νύχτα, που το είδες ;...

Ξένος. Απονο κορίτσι... (Ακούγονται ντουφεκιές. Ο Ξένος σουλατσάει για λίγο δίχως να μιλεί. Η Θυμιώ σιωπηλή κι' αυτή πάει στην Εικόνα, κάνει το Σταυρό της. Ακούγονται πολλές φωνές που δλο πλησιάζουν...)

Ξένος. Α! Οι γυναίκες. Γυρίζουν... Άκου... Σούπα... Είμαι μυστικός σύνδεσμος. Προδότες υπάκουον παντού...

Θυμιώ. Όχι στην Ελλάδα. Κι' είναι Ελλάδα εδώ τώρα Ξένο... Ξένος (δέν την προσέχει). Κρύψε με... Μη βλέπει που σουπα έσένα τί είμαι... άλλος κανείς δέν πρέπει να το μάθει... (Οι φωνές δλο πλησιάζουν).

Θυμιώ (μ' ανακούφιση). Αχ... γυρίζουν... Ξένος. Προς Θεού... Μη μιλήσεις... Κρύψε με και τοιμουδιά. Κινδυνεύει η Πατρίδα.

Θυμιώ (του δείχνει την εσωτερική πόρτα) Πήγαίνε κει και μη φοβάσαι. (Ο Ξένος φεύγει. Η Θυμιώ άνοίγει την πόρτα και ξεφωνίζει). Μάννα...

ΣΚΗΝΗ Β': Θυμιώ, Μάννα, Γυναίκες Κορίτσια, Παιδιά. (Βαστάνε άξινες, φτιάτριά... ειναι χιονισμένοι, με πρόσωπα ξαναμένα από τη δουλειά και τον ένθουσιασμό...)

Διάφορες φωνές. Λίγο νερό... άχ, έσκασα... κάναμε δουλειά όμως. Ζήτω τα φανταράκια μας... Μάννα. Πούν ο Πετοής ;... Θυμιώ. Τώρα, κάπου πήγε, θάβου... Μάννα. Με το λοχ...

Μά, παιδί μου, τον έκοψε ο πατέρας του, εγώ δέχθαι σου είπα πως δέ θα γίνεις Βεζύρης. Άνθρωπος, δέ θα γίνεις σου έλεγα και, άλιμονο, δέ βγήκα γελασμένος... Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Θυμιώ (την κόβει). Σούτ... ξχουν κι' οι τοίχοι αυτιά... Μάννα. Μη φοβάσαι... δχι οι δικοί μας... Μια γυναίκα. Φοβήθηκε το μάτι του το κακόμοιρο... Θυμιώ (δίνει νερό στις γυναίκες). Άνοιξατε δρόμο ;... Ένα κορίτσι. Ώς στα ριζά ;... όλοι με τραγούδια, με φωνές. Μην μάς άκουγαν ; και πιά ;... να δά που δά τους φοβηθούμε... Μάννα. Φέρε και κομμάτι ψωμί, πεινάσαμε... (Η Θυμιώ δίνει νερό, ψωμί, σούπα...)

Θυμιώ. Μάννα θάρρεις τώρα ;... Μάννα. Όχι δέν τελειώσαμε άκόμα... Είχαμε να πάρουμε κομμάτι ψωμί και νερό... θα ξαναπάμε... Ένα αγόρι. Τώρα θα ροβολήσουμε από την άλλη την πλαγιά... Θα κουβαλήσουμε πυρομοχικά, ντουφέκια, βαρέλια με νερό... όλοι δουλεύουμε, έσύ τί κάνεις έδω... Θυμιώ. Εγώ... Μάννα. Άστο το κακόμοιρο. Είναι αδύναμο... δέν άντέχει... κάτι κάνει όμως κι' αυτή, πλέκει για το Στρατό... Μια γυναίκα. Όλοι όλοι για την Πατρίδα... άλλοι με τις λόγχες, άλλοι με τις άξινες, άλλες με το βελόνι... Όλοι κι' όλα για την Ελλάδα μας !

Φωνές. Πάμε κι' ο καιρός βιάζει. Θυμιώ (με μια κραυγή). Μάννα... Μάννα. Παιδί μου, τί έχεις ;... Τί σουλάξε ;... Σάν αλλιώτικη μου φαίνεσαι τούτη δά τη νύχτα... Μη μου σκιαζεσαι... Θυμιώ. Όχι μάννα, μονάχα. Μάννα. Κλείσου, άμπαρώσου... Μην άνοιξεις σε κανένα... ο τόπος είναι γιομάτος από φευγάτους Ιταλούς, χαφιέδες... Θυμιώ (τρομαγμένη). Παναγιά μου, μάννα... Μάννα. Μπα σε καλόσου, κόρη του κύου Στρατή και σκιαζεται έτσι ξεχνάς έσύ τον πατέρα σου ;... Φωνές. Έλάτε... πάμε... Γειά σου Θυμιώ... Σά σκιαζεσαι έλα μαζί μας. Μάννα. Όχι, δέ βαστά... Άστηνε... Θα της περάσει... Θυμιώ. Γειά σας ο Θεός μαζί σας (σιγότερα) και... μαζί μου... Μάννα. Το κακόμοιρο είναι μικρό και σκιαζεται... Το τάρραζε η άντάρτα του πολέμου. Κοιμήσου Θυμιώ... (Φεύγουν όλοι). (Ακολουθεί) ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRV

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ύστερα από ένα μικρό διαταγμά, ο Ντίκ της διηγήθηκε με την παραμικρή λεπτομέρεια τα χθεσινολογικά. Η Άννούλα άρχισε να τρέμει. Πολλή ώρα παράδερνε μέσα σε μαδρες σκέψεις. Όταν όμως συνήρθε κάπως από την πρώτη εντύπωση, γόν παρακάλεσε ν' ανέβουν άπάνω για να δούνε καλύτερα το πράγμα.

Το άγόρι όμως της έδειξε τη Λευκή που έπαιζε με τη Μήτση και της είπε να μείνει κοντά της. Θα πήγαινε πάνω αυτός να δει αν ο κίνδυνος είχε περάσει.

— Μόλις κάνω ένα γύρο θα επιστρέψω γρήγορα εδώ και θα κουβεντιάσουμε για βτι καινούργιο ανακαλύψω.

Πήρε τον μπαλτά και το πιστόλι του κι' ανέβηκε στο κατάστρωμα.

Πηγαίνοντας κοντά στο σκοτωμένο γουρουνάκι, το παιδί παρατήρησε ότι ο άγνωστος έχθρος είχε ξαναπαράσει από κει γιατί το κεφάλι του έλειπε τώρα και το υπόλοιπο του κορμιού του είχε τραβηχτεί απ' το σημείο που το είχε δει τη νύχτα.

Τα δυο άλλα γουρουνάκια κι' οι κόττες δεν είχαν πάθει τίποτα. Παγωμένα όμως απ' το φόβο τους είχαν στριμωχθεί σε μία γωνιά αν και η πόρτα του κοιτασιού ήταν έντελώς άνοιχτή. Ο Ντίκ τη διέρθωσε όπως μπορούσε και κατόπι έκανε άλλο ένα γύρο για να δει μήν του είχε διαφύγει τίποτα σημαντικό από τη χθεσινή καταστροφή. Όταν βεβαιώθηκε πως δεν είχε συμβεί τίποτε άλλο, στάθηκε μπροστά στα κινκιδώματα κι' από κει με μάτια άησυχια και έρευνητικά άρχισε να παρατηρεί τη νεκρή θάλασσα των φυκιών. Άλλα δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψει κανένα ίχνος απ' τον μυστηριώδη αυτόν επισκέπτη που τόσες μέρες τον τυραννούσε με την άδρατη παρουσία του.

Αν δεν υπήρχε αυτή η καταστροφή και το σκοτωμένο γουρουνάκι, ο Ντίκ θα ένομιζε ότι η φαντασία είχε πλέξει όλη αυτή την ιστορία από το φόβο του. Δυστυχώς όμως καμμιά άμφιβολία δεν υπήρχε πιά. Το καράδι ήταν ψηλό και η καρένα του τόσο λεία που ήταν αδύνατο ν' ανέβει άνθρωπος ή ζώο ως εκεί πάνω. Νά όμως που όλα ήταν κατορθωτά γι' αυτόν τον άγνωστο.

— Σήμερα τα γουρουνάκια, αύριο έμεις! Έκανε τη σκέψη κι' ανατρίχιασε.

Τι σκοτεινό μυστήριο ήταν αυτό! Το μόνο που μπόρεσε να καταλάβει το παιδί πως αυτός που ανέβαινε στο καράδι με τέτοιες παράδοξες συνθήκες, φοβόταν το φως της μέρας κι' έφευγε μόλις έχαραζε. Έσφιζε τα δόντια και κούνησε τη γροθιά του προς το μέρος της θάλασσας.

— Όποιος κι' αν είσαι, άνθρωπος ή θεοί, δεν θα σ' άφήσω να μ'άς νικήσεις! φώναζε. Θα παλαίψω μαζί σου, όπως εκείνος ο πρόγονός μου ο Ρόμπερτ Γκέρντον, πάλαψε

Πήρε τον μπαλτά και το πιστόλι του κι' ανέβηκε στο κατάστρωμα. σ. α' σελ. 194

με τον Ντάυλα τον άρχηγό των Έρυθροδέρμων και τον νίκησε!

Και κατέβηκε γρήγορα κοντά στη φίλη του για να ζητήσει τη γνώμη της και να συνηνοηθούνε πάνω σε βτι άπειλούσε τη ζωή τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VI Η ΕΠΙΘΕΣΗ

Η Λευκή ήταν χαρούμενη εκείνο το πρωί. Δεν είχε πάρει είδηση ότι ένας τρομερός κίνδυνος τους παραμόνευε κι' ότι οι μεγάλοι της φίλοι της έκρυβαν προσεκτικά την αλήθεια.

— Τέλειωσα το τετράδιο, είπε η Άννούλα, μόλις είδε να μπαίνει ο Ντίκ, γιατί νομίζω πως πολύ γρήγορα θα φύγει. Έτσι δεν είναι;

— Έγώ ζωγραφίζω, έκανε η Λευκή από τη γωνιά της, θα το

στείλω στη μανούλα μου μαζί με το γράμμα της Άννούλας! Το Άμερικανόπουλο έκανε νόημα στο κορίτσι να βγούνε λίγο έξω από την καμπίνα, είχε να της πει.

— Είναι σοβαρό; ρώτησε μόλις βρεθήκανε μόνοι.

— Είναι ανάγκη να κατεβάσουμε όλα μας τα πράγματα στο άμπάρι, της είπε. Έκει κάτω θα ζήσουμε από τώρα και στο εξής.

— Γιατί; Έκανε τρομαγμένη η Άννούλα.

— Γιατί ο έχθρος μπορεί να ξανάρθει από στιγμή σε στιγμή. Δεν ξέρουμε με ποιόν έχουμε να κάνουμε. Το μόνο βέβαιο είναι ότι είναι πολύ δυνατός! Άπ' αυτό που είδα έβγαλα το συμπέρασμα, πως είναι αδύνατο πιά να μείνουμε στην καμπίνα. Δεν έχουμε καμμιά άσφάλεια...

— Τι είδες; πές μου Ντίκ, ρώτησε το κορίτσι με μάτια ορθάνοιχτα απ' τον τρόμο.

Το κοτέτσι ήταν έντελώς καταστραμένο και το μεγαλύτερο γουρουνάκι νεκρό και φαγωμένο ως το κόκαλο.

— Τι φρίκη! Έκανε η Άννούλα κι' έκλεισε τα μάτια της.

— Η Λευκή δεν πρέπει να πάει προς τα κει πριν πετάξω στη θάλασσα τα λείψανα του ζώου

— Δεν πρέπει να βγει καθόλου έξω. Θα κατεβάσουμε τα πράγματα άμέσως στο άμπάρι προτού νυχτώσει. Μόνο που δεν θα έχουμε κρεβάτια.

— Θα τα μεταφέρουμε κι' αυτά. Έκει κάτω υπάρχει η καμπίνα βάρδεις, είναι αρκετά μεγάλη και τριγυρισμένη με σιδερένιες πλάκες που θα μ'ας προστατέψουν καλύτερα απ' τις ξύλινες πόρτες.

Μπήκανε πάλι κι' η Λευκή άγκάλιασε την Άννούλα.

— Θέλω να μού ζωγραφίσεις ένα μεγάλο φάρι, την παρακάλεσε. Έδώ η θάλασσα δεν έχει κανένα, όμως η μανούλα θα πιστέψει ότι το είδα και το ζωγράφισα.

— Μά δεν κάνει να λέμε ψέμματα μωρό μου, της είπε η μεγάλη. Πιο καλά να ζωγραφίσεις κάτι που βλέπεις στ' αλήθεια. Έτσι ο Θεός θα δει ότι είσαι καλό παιδί και το γράμμα μας θα φθάσει πιο γρήγορα.

— Και ποιός θα το πάει ως εκεί;

— Θα κάνουμε ένα μπαλλόνι και μέσα θ' ανάψουμε φωτιά. Ο άέρας θα το σηκώσει ψηλά και θα το μεταφέρει πολύ μακριά, στη θάλασσα που περνούνε τα μεγάλα καράδια. Το μπαλλόνι βέβαια μπορεί να

καεί καθώς θα πηγαίνει, αλλά η μποτίλλια με το γράμμα που θα κρεμάσουμε από κάτω, θα πέσει στα κύματα. Οι ναύτες κανονού βαποριού θα το δουν και θα το πάρουν, κι' έτσι όταν θα διαβάσουν το γράμμα μας θα μάθουν τον τόπο που βρισκόμαστε αιχμάλωτοι και θάρθουν να μ'ας ελευθερώσουν. Κατάλαβες;

— Ω, βέβαια και κατάλαβα, άποκρίθηκε χαρούμενο το κορίτσι. Μόνο να μην το βρούνε οι Γερμανοί...

Οι δυο μεγαλύτεροι κοιταχτήχανε στα μάτια και κούνησαν το κεφάλι τους για το δικίο που είχε η μικρή.

— Αν το βρούν αυτοί δε θάρθουν να μ'ας ένοχλήσουν γιατί φοβούνται τα πολεμικά μας που τριγυρίζουν τις θάλασσες, είπε ο Ντίκ. Έγώ όμως πρέπει ν' ανέβω πάνω, πρόστισε, θα σκουπίσω το κατάστρωμα κι' όταν τελειώσω θα σ'ας σφυρίξω για νάρθητε να σεργιανίσουμε τα φύκια, θέλει;

— Νάρθω να σε βοηθήσω, πρότεινε η μικρούλα.

— Όχι δά, φτάνουν δυο χέρια, άποκρίθηκε το παιδί και χαμογελώντας ανέβηκε τρεχάλα στη γέφυρα. Η πρώτη του δουλιά ήταν να καθαρίσει το έδαφος πετώντας στη θάλασσα το υπόλοιπο του γουρουνιού. Με πολύ κόπο και άηδία κατάφερε να τελειώσει αυτή τη βρώμικη δουλιά. Έπλυνε καλά το μέρος, διώρθωσε ξανά τις σιδερένιες βέργες του κοιτασιού και σε λίγο δεν φαινόταν το παραμικρό ίχνος απ' όλα εκείνα που έγιναν τη νύχτα εκεί πάνω. Το κατάστρωμα πήρε την

Πετάξε στη θάλασσα τα λείψανα του ζώου. σελ. 194, σ. γ'

πρότερή του όψη. Έπλυνε κατόπι τα χέρια του και από ψηλά άκόμα σφύριξε στις δυο μικρές του φίλες που έτρεξαν χαρούμενες να τον προηπαντήσουν. Η Λευκή του έδειξε ένα γράμμα.

— Δε' θα στείλω στη μανούλα τις ζωγραφίες μου, του είπε, προτίμησα να της γράψω ένα μεγάλο γράμμα. Πότε όμως θα το λάβει Ντίκ;

— Δεν ξέρω άκόμα μωρό μου, άπάντησε το άγόρι, το μπαλλόνι δεν είναι αρκετά φουσκωμένο και έπειδη ο άνεμος φυσά από το βοριά...

— Ο άνεμος; Και τί έχει να κάνει ο άνεμος;

— Αν φύγει τώρα, το μπαλλόνι μας θα πάρει αντίθετη διεύθυνση από κείνη που θέλουμε να το δώσουμε έμεις. Πρέπει λοιπόν να κάνεις λίγη ύπομονη και όλα θα πάνε καλά!

— Μά τότε το γράμμα θάρησει, δε θα είναι εκεί στη γιορτή μου!

Τα παιδιά χαμογέλασαν συκινημένα.

— Θα το βόλουμε μαζί με το δικό μου και της Άννούλας, έτσι θα πάνε συντροφιά και θα χαρύνε δλοι που είμαστε και οι τρεις μαζί.

— Ναι, μα η μποτίλλια δε θα τα χωρέσει και τα τρία, εξακολούθησε η Λευκή. Καλλίτερα είναι να πάνε μόνο τα δικά σας και να γράψετε μέσα και για μένα...

Ο Ντίκ την άγκάλιασε τρυφερά.

— Μείνε ήσυχη μικρή μου, το γράμμα σου θα φύγει με το δικό μας, της είπε. Γιατί άλλαξα γνώμη και έχω όπ' όφει μου ένα μικρό βαρελάκι που δε θα ζυγίζει και πολύ. Θα το βάλουμε στη θέσι της μποτίλλιας και θα καρφώσουμε πάνω του μια σημιοούλα για να φάνεται από μακριά αν τύχει και πέσει στη θάλασσα.

— Ω, είστε πολύ έξυπνος κύριε Γκέρντον! Έκανε έπίσημα το κορίτσι. Μά που το έχετε κρυμμένο αυτό το βαρελάκι;

— Αν θέλεις πάμε να το δούμε, είναι στην άποθήκη των τροφίμων κάτω από κάτι τσουβάλια.

Τα τρία παιδιά μπήκανε στην άποθήκη. Το βαρελάκι ήταν εκεί που τους είπε. Αφού έτοποθέτησαν καλά τα γράμματα και το τετράδιο της Άννούλας, μπήκανε στη καμπίνα κι' άρχισαν τη μετακόμιση. Η Λευκή τους κοίταζε περίεργη.

— Γιατί φεύγουμε απ' το σπιτάκι μας; ρώτησε.

— Γιατί εδώ μέσα κάνει κρύο, άποκρίθηκε η Άννούλα.

— Έκει κάτω όμως είναι σκοτεινά και μυρίζει σάπιο λάδι.

— Θα ανάψουμε και το άλλο φανάρι για να φέγγουμε, της είπε ο Ντίκ. Όσο για το λάδι, αυτό πιά το συνηθάσαμε τόσες μέρες πάνω στο καράδι. Γινήκαμε σωστά ναυτόπουλα...

Η μετακόμιση κράτησε πολλή ώρα γιατί δεν ήταν εύκολο πράγμα. Έπρεπε να κατεβάσουν τα στρώματα, τις κουβέρτες, να καρφώσουνε στο ταβάνι τις κούνιες τους κι' ένα σωρό άλλα πράγματα που τους έφαγε τη μισή μέρα. Η Λευκή το βρήκε αυτό πολύ διασκεδαστικό. Η ιδέα ν' αλλάξει καμπίνα την ένθουσίαζε και δεν καταλάβαινε γιατί η φίλη της είχε ύφος τόσο σκεπτικό.

Στο μεταξύ η ώρα του φαγητού είχε φτάσει, προτού άκόμα τελειώσει η μετακόμιση. Έτσι μόλις άποφάγαν άρχισε πάλι το άνεθοκατέδασμα. Κάνανε γρήγορα αυτή τη φορά για να μην τους προφτάσει το βράδυ. Για περισσότερη προφάλαξη ο Ντίκ κουβάλησε στη θωρακισμένη καμπίνα τους δυο μπαλτάδες, δυο ντουφέκια, δυο πιστόλια και τρόφιμα για μια βδομάδα. Γέμισε με νερό ένα μεταλλικό ντεπόζιτο κι' έριξε μέσα λίγες σταγόνες ιώδιο.

— Γιατί το κάνεις αυτό; ρώτησε τρομαγμένη η Άννούλα.

— Το νερό που στέκεται γεννάει μικρόβια τύφου, άποκρίθηκε ο προνοητικός σύντροφός της. Το ιώδιο όμως έχει την ιδιότητα να τα σκοτώνει όλα. Έτσι μπορούμε να πίνουμε όσο θέμε χωρίς κανένα φόβο ν' άρρωστήσουμε.

Όταν η μεταφορά τέλειωσε στρώσανε τις κουκέττες τους.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Κρούου!... Κρούου!

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΦΑΝΤΑΣΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΗΡΩΪ-ΚΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Ζαχαρίας Λεονάρδος, είναι ένα ελληνοπούλο που τιμήθηκε με τον άνωτατο πολεμικό σταυρό της Αγγλίας, για τις υπηρεσίες που πρόσφερε στον πόλεμο. Κατά το διάστημα των μεγάλων βομβαρδισμών του Λονδίνου από τους Γερμανούς, ο μικρός Ζαχαρίας με κίνδυνο της ζωής του και φερώντος μονάχα ένα κράνος στο κεφάλι, χωνόταν μέσα στις φωτιές και στα χαλάσματα, σώζοντας ανθρώπους και... Ζωά! Μη σάς φαίνεται παράξενο ο Λεονάρδος είχε γραφτεί με την κήρυξη του πολέμου στον έθελοντικό στρατό πόλεων, κατόπι στο στρατό σωτηρίας και το 1944 στους κομάντος. Έκανε λοιπόν θαύματα και θα εξακολουθούσε τη δράση του αν δεν τραυματιζόταν με την πτώση του αεροπλάνου του στο Μπαταξ. Έκει πιάστηκε από τους Γιαπωνέζους μαζί με πέντε συντρόφους του, έζησε έξη μήνες αιχμάλωτος σε στρατόπεδο και τέλος μετά την απελευθέρωση ξαναγύρισε στην Αγγλία με το βαθμό... ύπολοχαφού επ' άνδραγαθία!

Ο Ζαχαρίας Λεονάρδος είναι δεκαέξη χρονών, γεννήθηκε στο Γίδοκ Σάιρ από Έλληνες γονείς που κατάγονται από τη Λευκάδα. Το μικρό ελληνοπούλο σπουδάσει σήμερα σ' ένα από τα μεγαλύτερα κολλέγια του Λονδίνου με έσοδα της Αγγλικής κυβέρνησης. Αλλά το όνειρο του Ζαχά (όπως τον φωνάζουν οι Λοντρεζοί) είναι να έρθει στην Ελλάδα. Κι' όπως φαίνεται θα το πραγματοποιήσει πολύ γρήγορα γιατί με κάποιο φίλο Αθηναίο που αλληλογραφεί του γράφει: «Είμαι ετυχιμένος που επιτέλους θα πατήσω τ' αγαπημένα χωριά της πατρίδας μου. Χτές, μαζί με το μπαμπά και τη μαμά επισκεφθήκαμε πολλές υπηρεσίες για τα διαβατήριά μας». Αυτό είναι να είσαι ελληνοπούλο.

Ποιοι είναι αυτοί και γιατί ονομάζονται έτσι; Είναι άνθρωποι, καμιά άγνωστη φυλή που δεν την ξέρουμε ή τίποτα ζώα; Λοιπόν, παιδιά μου, οι «Αχιλλείς» είναι πουλιά... πουλιά που άνακα λυφθήκαν τώρα τελευταία στα παρθέναδάση της Βραζιλίας από τον περιφημο φυσιοδίφη εξερευνητή, Κόνας Σπλίτ. Ο Βραζιλιανός ο οποίος εξερευνησε με το όνομα του Αχιλλέα αυτά τα πουλιά για δυό λόγους. Ο πρώτος είναι ότι τα πουλιά αυτά έχουν στο κεφάλι τους ένα είδος περιεφραλαίας που μοιάζει καταπληκτικά μ' αυτές που φορούσαν οι αρχαίοι Έλληνες στον Τρωικό πόλεμο. Ο δεύτερος και ο σπουδαιότερος λόγος είναι ότι οι Αχιλλείς σκοτώνονται πολύ δύσκολα

ΟΙ «ΑΧΙΛΛΕΙΣ»

Ποιοι είναι αυτοί και γιατί ονομάζονται έτσι; Είναι άνθρωποι, καμιά άγνωστη φυλή που δεν την ξέρουμε ή τίποτα ζώα; Λοιπόν, παιδιά μου, οι «Αχιλλείς» είναι πουλιά... πουλιά που άνακα λυφθήκαν τώρα τελευταία στα παρθέναδάση της Βραζιλίας από τον περιφημο φυσιοδίφη εξερευνητή, Κόνας Σπλίτ. Ο Βραζιλιανός ο οποίος εξερευνησε με το όνομα του Αχιλλέα αυτά τα πουλιά για δυό λόγους. Ο πρώτος είναι ότι τα πουλιά αυτά έχουν στο κεφάλι τους ένα είδος περιεφραλαίας που μοιάζει καταπληκτικά μ' αυτές που φορούσαν οι αρχαίοι Έλληνες στον Τρωικό πόλεμο. Ο δεύτερος και ο σπουδαιότερος λόγος είναι ότι οι Αχιλλείς σκοτώνονται πολύ δύσκολα

δου δήποτε κι' αν χτυπηθούν, στο κεφάλι, στο στήθος, στην πλάτη κ.λπ. Με τη σφαίρα στο κρέας των μορφοβόλων να πετάξουν, να γιατρευτούν μέσα σε δυό μέρες και να ζήσουν έπειτα απ' αυτό πολλά χρόνια. Αλλά η σφαίρα αυτή αν άγγιξει έστω και μόλις το δεξιότερο τους πόδι (στο σημείο δηλαδή που οι άνθρωποι έχουν τη φτέρνα τους και το τρωτό σημείο του Αχιλλέα) το πουλιά πέφτουν κάτω άμέσως νεκρά. Είχε λοιπόν δικιο η δέν είχε ο σέο Σπλίτ να τους βαφτίσει Αχιλλείς; Από τη ζωή των πουλιών αυτών δεν ξέρει ακόμα πολλά πράγματα. Μοιάζουν καταπληκτικά στα χρώματα με τους παπαγάλους, αλλά η μήτη τους είναι λεπτή, ίσια και κεχρμιπαρένια. Σήμερα οι «Αχιλλείς» θεωρούνται τα πιο σπάνια πουλιά του κόσμου και πληρώνονται σε χιλιάδες δολάρια. Γιατί εκτός από την εξαιρετική ομορφιά τους, οι Αχιλλείς ξεπερνούν στο τραγούδι κι' αυτά τα πασιγνωστα αηδόνια. Όταν τα τελευταία αυτά έχουν άχρηστευθεί.

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ (ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

17. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ

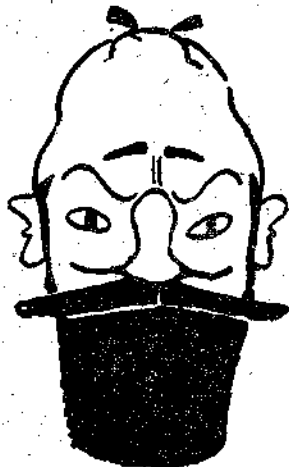
Στον κόρφο του τ' ζέστανα Το παγωμένο φίδι κι' άναυδα αυτό τον έστειλε, για το... στεγνό ταξίδι.

Και λέει ο γέρος ο Γεωργός Πειθαινοντας με πόνο: — Καλά να πάθω. Τους κακούς να μη λυπάσαι μόνο!

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Αυτό είναι το πορτραίτο του κ. Μαδημένου... που είναι του γιου του;

2. ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

- Μπορείτε να βρείτε ποιοι είναι οι συγγραφείς των πέντε παρακάτω έργων. 1) Φτωχόκοσμος. 2) Έκάβη. 3) Πόλεμος και Ειρήνη. 4) Ρυχάρδος ο Γ'. 5) Έγκμοντ.

3. Η ΚΑΜΠΙΑ

Μία κάμπια θέλει να φτάσει στην κορφή ενός δέντρου που έχει ύψος 12 μέτρα. Κάθε μέρα ανεβαίνει 4 μέτρα, αλλά κάθε νύχτα κατεβαίνει 3 μέτρα. Πόσες μέρες χρειάζεται για να φτάσει στην κορφή του δέντρου ή κάμπια;

4. ΑΣΚΗΣΙΣ

- 1. ΚΟΡ = Ωδικό πενήν. 2. ΚΟΡ = Μεγάλος κατακτητής. 3. ΚΟΡ = Γάλλος τραγικός. 4. ΚΟΡ = Ασιατική χειρόνησος. 5. ΚΟΡ = Νησί της Μεσογείου. (Μας στάλθηκε από τον Μαυρή Κ. Κωνσταντίνη, Αθήναι)

5. ΠΡΟΒΗΜΑ

Τα πέντε αυτά τετράγωνα έγιναν με δεκαπέντε παύλες, καθώς βλέπετε. Μπορείτε ν' αφαιρέσετε τρεις απ' αυτές και να μείνουν τρία τετράγωνα;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 16

1. Πρόβλημα

7 1) 2 μήνες.

2. Αίνιγμα

Το ρόδι.

3. Ποιοι είναι αυτά τα λόγια;

- 1. Ίουλιανός. — 2. Καραϊσκάκης. — 3. Σολωμός. — 4. Μέγας Αλέξανδρος.

4. Μαγική εικόνα

Ο άνδρας της κυρίας είναι άριστορά, όταν η εικόνα γυριστή ανάποδα.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ποιό είν' αυτό το παλληκάρι Πού περπατάει καμαρωτό; Βασταίει στο χέρι του κοντάρι Και τραγουδάει γελαστό.

Όλοξανθα είναι τα μαλλιά του Κι' έχει τα μάτια γαλανά Δέξ, λάλμπει ή γή στο πέρασμά του Κι' εθύς χροσιόουν τα βουνά.

Σάν περπατεί μές στα χωράφια κάνει τα χρώματα ν' άνθουν Όριο στεφάνι φορεί από στήχνα κι' οι μέλισσες τ' ακολουθούν.

Είναι — ο χαρά! — το καλοκαίρι που τ' αγαπούνε τα παιδιά. Χαρά και δύναμη θα φέρει με τη χρυσή του την καρδιά.

Έντελβάις [Γ]

©©

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Τ' αστέρια λάμπουν στο στερέωμα κι' ανάμεσό τους φωτοδοτές άχτίδες του ήλιου φτερουγίζουν, όμορφαίνουν, δίνουν ζωή. Τ' αστέρια λάμπουν, φαίνονται σ' εμάς μεγάλοι δημιουργοί, μια και μάς παρουσιάζουν ένα τόσο υπέροχο έργο, το κατάλευκο φώς. Μοιάζουν μ' εγγάτες που δουλεύουν άκούραστα για να φτιάξουν το έργο τους. Μοιάζουν να παίρνουν πνοή από Εκείνον, που χτύπησε την καμπάνη για να σηπάνει την άρχή του κόσμου. Μά μόνο μοιάζουν. Δέν είναι. Άλλος είναι αυτός, που λαξέσει τον άστέρησμο ίσως κόσμο του κι' απ' το έλικό του φτιάχνει κέινο, που είναι για τους φωταχούς ανθρώπους ή ίδια τους ή ζωή. Είναι ο πρωτομάστορας ο ήλιος. Στ' άλλα τ' αστέρια τ' δίνει έτοιμο το κάθι τι ή καλύτερα τ' ζητιανεύουν αυτά μόνα τους. Όχι γιατί δέν μπορούν να το κάνουν, μά γιατί δέν έχουν το θάρρος να πουν στον έαυτό τους «έμπρός». Αδύναμα ν' άντικρύσουν γύρω τους, φοβισμένα απ' την καταχιά, κλείνονται όσο μπορούν περισσότερο μέσα τους και ζητάν τη βήθθεια του πιο μεγάλου για να μωρέσουν να σταθούν όρθά και να μη οβύσουν με το πέσιμό τους. Κι' όμως μά άχτίδα φώς υπάρχει στα βήθη τους. Μά δέν θέλουν να την κάνουν να φωτοβολήσσι. Σίγουρα φταίνε αυτά τα ίδια γι' αυτό και κανέναν άλλος.

Μ' αν ο κόσμος αυτός μάς είναι τόσο μακρυνός, τόσο λίγο γνωστός, ή άλήθεια μένει πάντα ή ίδια άκόμα και στο ανθρώπινο στερέωμα. Άνθρωποι, που όλοένα γυρεύουν απ' τους πιο δυνατούς να τους δάσουν λίγο απ' το άγιο δώρο, που είναι όλοτέλα θρέμμα δικό τους. Άνθρωποι που δέν αισθάνονται την αξία του όρκου «νάχουν κά-

ποιο προσορισμό» του όρκου, που θεληματικά έδωσαν και που πρέπει να κρατήσουν κι' έτσι φτάνουν στο αποτέλεσμα να μην κάνουν να φεγγοβολήσσι ή ήλιαχτίδα της ψυχής τους. Η άναλαμπή αυτή τους δόθηκε απ' τον Πλάστη. Μ' αυτοί άντι να την κάνουν όμοια με φωτιά, τη σβύνουν κι' άπομένει ή βουβή της σάχη με μία χλωμή σπίθα στο βάθος της. Η σπίθα περιμένει, όσο κι' αν είναι άργά, ώρα την ώρα ν' ανάψει με το δαυλό, που θά της βάσει το είναι του ανθρώπου αυτού κι' όχι κάποιου ξένου. Μ' αυτοί δέν θέλουν να το κάνουν και παίρνουν απ' τους ήλιους τους ανθρώπινους φώς, για να ζήσουν μία ζωή χωρίς ζωή. Κι' ή σπίθα μένει, ξεγυιέται κι' άπωκοιμείται στο πνεύμα τους.

Έκάτη [Β]

Σ. τ. Δ. Η Έκάτη, δέν παραγωριζει, βέβαια, την αγαθή επίδραση που εξασκούν τα μεγάλα πνεύματα στους άλλους ανθρώπους. Θέλει όμως να τονίσει πως δέν πρέπει ν' άφίνομε άνεκμετάλλευτες και τις δικές μας ψυχικές Ικανότητες με την ιδιαίτερή τους αξία.

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΠΕΡΑΣΕ

Η μία μετά την άλλη έφυγαν οι ώρες, οι μέρες, οι έβδομάδες, οι μήνες. Και πέρασε ένας άκόμα σχολικός χρόνος. Ένας χρόνος γεμάτος χαρές, λύπες, έλλειδες, άπογοητεύσεις, προσδοκίες και μελέτη. Και το αποτέλεσμα; Νά, το ένδεικτικό μου μ' έταν καλό βαθμό! Το κοίταξα στην άρχή για λίγη ώρα, έπειτα σκέφτηκα πως θά μπορούσε νάταν άκόμα πιο καλός ο βαθμός, και τέλος έκλεισα χαρούμενη σ' ένα σουτάρι γιατί ένας άκόμη σχολικός χρόνος έφυγε απ' τη μέση.

Κι' έτσι γίνεται πάντοτε, διαβαίνουν οι ώρες, οι μέρες, οι έβδομάδες, οι μήνες, τα χρόνια με τον ίδιο πάντοτε ρυθμό. Και χωρίς να μάς ρωτήσουν αν θέλούμε, παίρνουν κι' εμάς στο διάβα τους. Φεύγουμε κι' εμείς μαζί τους. Κι' άφίνομε πίσω μας τα παλιά, και γίνονται άναμνήσεις τα περασμένα. Άναμνήσεις που πολλές φορές μάς φέρνουνε νοσταλγία. Κι' όταν κάποτε θάρθει καιρός που δέν θά πάω πιά σχολείο, ίσως να νοσταλγήσω ένα μαθητικό χρόνο. Ένα χρόνο σαν τους περασμένους. Ένα χρόνο που τέλειωσε μ' ένα ένδεικτικό, μία σκέψη, μία έλπίδα, κι' ένα καλοκαίρι στην έξοχή.

Σανθή Άμαξόνα [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Κατίνα κλαίει μπροστά στο μικρό της άδελφό Νίκο:

— Γιατί κλαίς; Τη ρωτάει με συμπόνια.

— Η Έκάτη βρήκε το ψευδώνυμό μου στη Διάπλασι, του άπαντά και συνεχίζει να κλαίει; Χί, χί!

Κι' ο Νίκος θριαμβευτικά: — Κουτή που είσαι, και [δέν πās, καημένη, στο σπίτι της να το ζητήσσις; Άδωο Διαβολάκι

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΩΡΑΙΑ ΒΡΑΔΥΑ!

Θυμώμαι νάχω άκούσει στο Παρίσι, τον καιρό που σκούδαζα, το έξής κομικό άνέκδοτο:

Σ' ένα σπίτι είχαν έναν παπαγάλο που είχε μάθει να λέει με πολλή νοστιμάδα: «Ωραία βραδυά, ώραία βραδυά! (Charmante soirée!) μιμώμενος τον κύριο του και την κυρία του, που ως φαίνεται συνήθιζαν να το λένε συχνά στις συνομιλίες τους. Κάποιο βράδυ που βγήκαν να πάνε στο θέατρο και κλείδωσαν το σπίτι—γιατί και ή ύπηρέτρια είχε βγει,—στην επιστροφή τους δοκίμασαν μεγάλη έκπληξη μά και τρομάρα. Μόλις γύρισαν το κούμπι του ήλεκτρικού και φωτισήθηκε το χάλ, τί να ίδουνε! Τα δυό τραπέζια άναποδογυρισμένα, το καλό βάζο με τα λουλούδια θυματισμένου χάρμου, τα κάδρα κουνημένα στα καρφιά τους. Το κλουβί του παπαγάλου σαλεμένο κι' αυτό από τη θέση του, με την πόρτα του άνοιχτή κι' ο παπαγάλός άφαντός!

Μέσα κι' απ' έξω από τα σίδερα του κλουβιού, πούπουλα και φτερά σκόρπια και στο πάτωμα και στις πολυθρόνες. Κι' από κάτω από μία πολυθρόνα, όπου ήταν κρυμμένος, μόλις τους ένιωσε να τραβούν το κάθισμα, πετιέται ο γάτος τους, ο Άράπις, μ' ένοχο ύφος, για να τρέξει να κωφτεί άλλοι, καθώς περίμενε καταδίωξη.

Πού είναι ο Παπαγάλος; Άξαφνα άκούν από ψηλά τη φωνή του: «Ωραία βραδυά, ώραία βραδυά!». Γυρνούν και τον βλέπουν σκαρφαλωμένο στην έταξέρα πίσω απ' τα βιβλία να φέρει όλα τα σημάδια της ηρωικής του πάλης και να τους κοιτάζει απ' το ψηλό του καταφύγιο με τα στρογγυλά του μάτια, καταταραγμένος άκόμα.

— Ναι, ώραία βραδιά πέρασες, κακομοίρη. Τι χάλια είν' αυτά; Τι σου έκανε αυτός ο παλιόγατος, ο Άράπις;

— «Ωραία βραδυά, ώραία βραδυά!» ήταν ή μόνη άπάντηση του παπαγάλου. Και σάλευε τις μαδημένες του φτερούγες.

Στέπ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ, ΟΙ ΚΟΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ'.

Κι' αλήθεια : ένα βράδυ που ο κ. Χρυσούλης παραφύλαξε, είδε να περνᾶ σάν άστραπή, στο φῶς του φεγγαριού, έναν ποντικό, έναν μεγάλο μαύρο ποντικό, με μιᾶ μακρυᾶ ούρά. Ήταν εκείνος που έρχόταν κι' έκανε κακὸ στὰ κουνελάκια. Λοιπόν, ὁ κ. Χρυσούλης, τὸ ἴδιο βράδυ, στήνει μιᾶ παγιδα καὶ τὴν ἄλλη μέρα βρίσκει μέσα πασμένο τὸν χοντροποντικό που εἶχε δεῖ νὰ τρέχει στὴν ταράτσα τὴν περασμένη νύχτα, στο φῶς τοῦ φεγγαριού. Ὁ ποντικός εἶχε πνιγεῖ, τί χαρὰ γιὰ τὰ κουνέλια !

Νά ὅμως που πέντε μέρες ἀργότερα, ένα ὠραῖο πρωὶ που μπήκε ὁ κ. Χρυσούλης μὲς στο κοτέτσι, βρέθηκε πάλι ένα κουνελάκι με τ' αὐτιά του δαγκωμένα. Ήταν, λοιπόν, κι' ἄλλος ποντικός ; Μά, βέβαια, ὁ ἀδερφός του ἄλλουνοῦ θά'ταν κι' ἔπρεπε νὰ κάνει γρήγορα νὰ προλάβει, προτοῦ ξανάρθει νὰ κάνει κακὸ στὰ φτωχὰ τὰ πουλερικά.

Τ' ἀπομεσήμερο, τὴν ὥρα που ἄρχισε νὰ τὸν παίρνει ὁ ὕπνος, ὁ κ. Χρυσούλης βλέπει νὰ περνᾶ μονομιᾶς, με ὅλη του τὴ γρηγοράδα, μπρὸς ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ένας ποντικός, ένας μεγάλος ποντικός με μιᾶ μακρυᾶ ούρά. Ήταν ὁ ποντικός τῶν κουνελιῶν που μπήκε, σίγουρα,

ἀπὸ τὴν ἀνοιγμένη πόρτα. Ὁ κ. Χρυσούλης σηκώνεται μ' ἕναν πῆδο. Μὰ εἶναι πὰ πολὺ ἀργά, ὁ ποντικός τὸ ἔσκασε ἀπὸ τὸ παράθυρο στο δρόμο καὶ χάθηκε μέσα σὲ μιᾶ τρύπα ὑπονόμου. Τί ἀναίδεια ἀλήθεια, θὰ τὸν τσάκωνε τουλάχιστο καμιά μέρα ;

Νά που τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ κ. Χρυσούλης θέλησε ν' ἀλλάξει τ' ἀχυρόστρωμα τῶν κουνελιῶν του καὶ νὰ τοὺς βάλει ὠραῖο καθαρὸ ἄχυρο. « Ἐμπρός, ἔμπρός ! », καμιά ἀπάντηση. « Ἐμπρός, ἔμπρός ! . . » καμιά ἀπάντηση πάλι ! Ὁ κ. Χρυσούλης θύμωσε. Δὲν τοῦ ἀρέσει καὶ τόσο νὰ τηλεφωνεῖ . . .

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΠΙΠΗΣ ΕΠΙΑΣΕ ΟΥΡΑ

